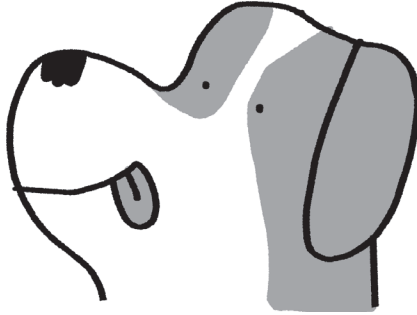

DE DAG
DAT IK
VERDWEEN

LISA THOMPSON

HOOFDSTUK 1

VUILNISBAKKEN

Monster, mijn hond, is de beste van de hele wereld:
FEIT.

Mijn vader zegt dat hij waarschijnlijk half hond, half mol is, omdat hij zo goed gangen kan graven, vooral onder ons tuinhek door. Hij is zo rond als een tonnetje, dus het is een wonder dat hij niet klem komt te zitten.

Ik heb hem een keer bezig gezien. Hij zat in het bloemperk en keek strak naar het houten hek, alsof hij probeerde te bedenken hoe hij het kon omzeilen – en toen begon hij te graven. Er vlogen massa's aarde onder zijn kwispelende staart vandaan en toen ging hij raar tiggeren op zijn buik, met zijn achterpoten plat opzij. Het volgende moment was hij verdwenen.

Wanneer hij de benen neemt, gaat hij steevast naar dezelfde plek: de voortuin van mevrouw Banks. Daar springt hij tegen haar vuilnisbakken op, gooit ze om en schrokt dan als een grote harige stofzuiger van alles op. En ik bedoel: echt van alles. Hij kotste een keer een onderbroek uit op het kleed in de woonkamer, en toen wist mijn moeder niet goed of ze die moest wassen en teruggeven aan mevrouw Banks. Ik voerde aan dat hij in de vuilnisbak had gezeten omdat ze hem blijkbaar niet meer wilde, ja toch?

Van de week werd mijn hond er door mevrouw Banks voor de derde keer op betrapt dat hij haar vuilnisbakken overhoophaalde. Ze stond bij ons op de stoep en hield Monster achterstevoren onder haar arm gekneld. Zijn staart kwispelde in het rond, zoals altijd wanneer hij blij is, en ze moest haar hoofd schuin houden om te voorkomen dat hij haar ermee in het gezicht zou slaan.

‘U beseft toch wel dat dit beest volkomen onhandelbaar is, hè, mevrouw Beckett?’ zei ze. Mijn moeder was nogal uit haar doen, want mijn vader en zij hadden midden in een ruzie gezeten op het moment dat er was aangeklopt. Monster hield op met kwispelen en begon te kronkelen, maar hoe meer hij kronkelde, des te steviger mevrouw Banks hem vasthield.

‘Hij heeft mijn vuilnisbakken weer eens overhoopgehaald. En bovendien heeft hij een “cadeautje” voor me achtergelaten op mijn grasveld.’

‘Een cadeautje?’ zei mijn moeder terwijl ze over haar voorhoofd wreef.

‘Ja, mevrouw Beckett. Een cadeautje. Een walgelijk, smerig, stinkend cadeautje.’

Monsters staart begon weer te kwispelen alsof hij aan iedereen wilde laten zien waar het ‘cadeautje’ vandaan was gekomen. Ik grinnikte, maar mevrouw Banks wierp me een woedende blik toe. Er klonk hoog gejack toen ze mijn hond nog steviger omklemde.

‘Zo moet u hem niet vasthouden!’ schreeuwde ik. ‘Dat vindt hij niet leuk. Laat hem los, gemeen oud... takkewijf!’

Mevrouw Banks sperde haar ogen zo wijd open dat ik bang was dat ze uit hun kassen zouden vallen.

‘Vindt u het oké dat uw zoon... uw kind zo tegen me praat?’

Mijn moeder keek me aan en haar mond ging open, maar ze was sprakeloos. Het leek wel alsof ze geen flauw idee had wat ze moest zeggen. Monster kwispelde niet meer en begon te janken. Ik sprong van ons stoepje en probeerde hem uit de armen van mevrouw Banks te trekken.

‘U doet hem pijn! Laat hem los! Laat hem los, nu!’

Mevrouw Banks slaakte een kreetje. ‘O! Blijf van me af! Blijf van me af... rotjoch!’

‘Max! Wat bezielt je?’ riep mijn moeder en ze trok me aan mijn schouder naar achteren. Monster viel jankend op de grond. Hij schudde zich snel even uit en dribbelde toen naar binnen alsof er niets was gebeurd.

‘Het spijt me enorm, mevrouw Banks. Zo ken ik Max helemaal niet.’

Mevrouw Banks streek haar pony opzij.

‘Dat ben ik niet met u eens, mevrouw Beckett. Uw zoon is een vandaal en een rotjoch. Ik weet het, de school weet het, en ik ben er vrij zeker van dat u het ook weet. Ik stel voor dat u die hond én uw zoon streng gaat aanpakken, anders moet ik de autoriteiten ervan op de hoogte stellen.’

Ze draaide zich om, stormde weg over het pad en verdween door de opening in de tuinmuur waar vroeger het poortje had gezeten. Mijn moeder deed de voordeur dicht en haalde diep adem. Ik wist dat ik nu op mijn donder zou krijgen, maar ineens riep mijn vader vanuit de keuken: ‘Amanda? Heb jij mijn pasta met kip opgegeten? Dat je het plakkertje eraf hebt gehaald, betekent nog niet dat die maaltijd van jou was!’

Mijn moeder verbeet zich en liep haastig door de

gang naar de keuken.

‘Nee, Eddie! Ik heb verdorie niet aan je pasta gezeten!’

Ik slaakte een zucht. Mijn ouders hadden de stomme afspraak dat ieder zijn eigen eten kocht en deden een plakkertje op wat van hen was. Ze gingen door het lint als ze dachten dat de een iets had opgegeten wat van de ander was. Mijn zus Tessa en ik deden niet aan plakker-tjes. Wij aten gewoon wat een van onze ouders voor ons klaarmaakte. Ik haatte die plakkertjes. Ik haatte ze bijna net zo erg als mevrouw Banks, die mijn hond pijn had gedaan.

Die avond kregen mijn vader en moeder een knallende ruzie. Een van de ergste tot nu toe. Ik probeerde in slaap te komen, maar hoorde ze door de slaapkamer-muur tegen elkaar schreeuwen.

Ik wilde naar de kamer van Tessa gaan om de bui samen met haar uit te zitten, zoals we deden toen we klein waren wanneer het onweerde. Maar mijn zus zou me nu niet meer binnenlaten. Ze is vijftien en een complete nerd. Ze heeft een poster in haar kamer hangen met de namen erop van alle koningen en koninginnen van Engeland, eerlijk! Ik bedoel maar: wie doet zoiets nou? Waarom hangt er niet een poster van een

popgroep of een filmster of iets anders wat een normaal meisje van vijftien zou ophangen? Maar toch, ik was liever bij haar op de kamer geweest dan dat ik in mijn eentje moest aanhoren dat ze ruziemaakten.

Mijn vader en moeder gingen eerst tegen elkaar tekeer over Monster en mevrouw Banks en toen begonnen ze over mij. Ze gaven elkaar de schuld van de problemen die ik telkens had op school. Ik drukte mijn kussen tegen mijn oren en probeerde in slaap te vallen. Toen, tegen middernacht, hoorde ik de voordeur dichtslaan. Ik ging rechtop zitten en hoorde dat mijn vader de auto startte en de straat uit scheurde. Toen pas kon ik me een beetje ontspannen. Mijn vader rijdt gewoon maar wat rond totdat hij gekalmeerd is en komt thuis wanneer we allemaal al slapen.

Ik trok het dekbed over mijn hoofd en dook in elkaar tot een balletje. Als mevrouw Banks niet had aangeklopt met Monster onder haar arm, zou het niet tot al dat geschreeuw zijn gekomen. Het was allemaal de schuld van mevrouw Banks. Totdat ik in slaap viel, verzong ik manieren om wraak te nemen.

HOOFDSTUK 2

De roze flamingo op het grasveld van mevrouw Banks stond me raar aan te kijken. Zijn zwarte, starende oog bewoog niet toen ik op mijn hurken in een hoek van de tuin ging zitten.

Ik kwam op weg van en naar school elke dag langs het huis van mevrouw Banks, en de grote, plastic flamingo was ongeveer een maand geleden ineens naast haar vijver verschenen. Mevrouw Banks was vrijwel elke dag in haar tuin om de flamingo te bewonderen of een klein stukje te verplaatsen. Ik zou er niet raar van opkijken als ze ook tegen hem bleek te praten. Nou, dat stomme beest zou ik eens te grazen nemen.

Naast me begon een doornstruik te bewegen en uit

de takken dook een natte neus op die snuffelend in de lucht werd gestoken.

‘Monster! Hoe heb je nou weer weten te ontsnappen? Laag blijven. Ze vilt je levend als ze je te pakken krijgt, dat weet je toch?’ Monster gaf een kopstoot tegen mijn zij, en ik woelde door zijn nekhaar. Zijn kont schudde verwoed toen zijn staart als een propeller in de rondte ging.

Ik keek weer naar de flamingo, met in mijn hand een halve baksteen die ik bij ons in de achtertuin had gevonden.

‘Wie koopt er nou zoiets lelijks, hè, Monster? Zoiets spuuglelijks als die flamingo heb ik nog nooit gezien.’ Hij likte de rug van mijn hand, en ik veegde het slierterige, plakkerige slijm af aan de broek van mijn schooluniform.

‘Eigenlijk is de hele tuin spuuglelijk,’ zei ik. ‘Moet je zien!’

Van het poortje tot de voordeur lagen grote stapstenen om te voorkomen dat een bezoeker een voet op haar dierbare gras zou zetten. Niet dat ze bij mijn weten ooit bezoek kreeg. Er kwam geen mens bij mevrouw Banks over de vloer voor een kop thee of om te horen hoe het met haar ging. Maar er bleven veel voorbijgangers staan om zich te vergapen aan haar tuin. Niet

omdat die mooi was of vol stond met tropische planten of zoiets, maar omdat hij zo smakeloos was. Tussen de felgekleurde bloemen stonden een hele familie betonnen eekhoorns met een hoge hoed, zeven tuinkabouters in allerlei gymnastische houdingen, een oude man met een grote, dikke buik die een kleine kruiwagen voortduwde, en een plastic wensput. De roze flamingo was haar nieuwste aanwinst, en vanochtend, toen ik naar school liep, had ik haar er nog onzichtbaar vuil van zien afvegen. Het was duidelijk dat ze er helemaal weg van was.

Ik klemde de baksteen stevig in mijn hand en keek naar de ramen van de bungalow van mevrouw Banks. Ze had lamellen voor de ramen, zoals op een kantoor, van die verticale, in een foielelijke, vieze, groene kleur. Ze waren dicht.

‘Goed. Ben je er klaar voor?’ vroeg ik. Naast me slaakte Monster een diepe zucht en toen begon hij zijn kont te likken. Dat doet hij altijd wanneer hij zich verveelt.

‘Oké,’ zei ik terwijl ik opstond. ‘Drie, twee, één...’ Ik nam de baksteen goed in mijn hand en keilde hem weg...

Wat ik had willen doen was heel iets anders dan wat er gebeurde. Wat ik had willen doen was de vogel

omvergooien, en ik had gehoopt dat er misschien een deuk in zijn stomme plastic kop zou komen. Als ik het zo zeg, valt het wel mee, maar als mevrouw Banks haar splinternieuwe flamingo op haar keurig nette grasveld had zien liggen, zou dat voldoende zijn geweest om haar een woedeaanval te bezorgen.

Maar wat er gebeurde was dit: de halve baksteen vloog uit mijn hand en tuimelde door de lucht in de richting van de spekachtig roze vogel. Ik keek met open mond toe en hoopte dat de steen zijn doel zou treffen. Nou, dat lukte prima! Niet alleen raakte hij de flamingo, maar hij ketste met een keiharde KNAL! zijn kop eraf.

De plastic kop tolde door de lucht en belandde als een luguber postpakketje pal voor de deur van mevrouw Banks. Het onthoofde lichaam bleef staan waar het was, met zijn dunne poten stevig in de grond verankerd.

‘Oeps,’ zei ik zacht. Ik liep langzaam achteruit in de richting van het lage tuinhek. De verticale lamellen begonnen te bewegen.

‘Kom, Monster. Nu moeten we wegwezen,’ zei ik. Ik pakte mijn rugzak en klom over het hek, terwijl mijn hond zich door een kleine opening probeerde te wringen. Het was hem gelukt zo de tuin binnen te komen,

maar vanaf deze kant paste hij er niet doorheen. Hij zat klem.

‘Opschieten, Monster!’ riep ik, terwijl hij maar wat bleef kwispelen. ‘We moeten wegwezen!’

Ik wilde net terugspringen over het hek om zijn kont erdoorheen te duwen, toen hij nog een laatste poging deed, erdoorheen schoot en op de stoep belandde. Hij schudde zich eens lekker uit en keek toen naar me op alsof hij wilde zeggen: ‘Zo. En wat gaan we nu doen?’

Ik barstte in lachen uit toen we wegrenden. Een ont-hoofde flamingo! In haar voortuin! Beter had niet gekund. Ze zou waarschijnlijk een woedeaanval krijgen. Ze zou haar voordeur opendoen, de kop op haar deurmat zien liggen en een woede-uitbarsting krijgen als een laaiende vulkaan. We sloegen de hoek om en toen we dicht bij huis kwamen, gingen we rustiger lopen.

‘We moeten ons nu maar een poosje gedeisd houden. Voor het geval ze iets vermoedt. Ze zal echt verschrikkelijk kwaad worden,’ zei ik.

Ik liep ons tuinpad op, deed de voordeur open en ging naar binnen. Ik smeed mijn rugzak op de trap en schopte de deur achter me dicht. Monster dribbelde naar de keuken om te zien of er iets in zijn etensbak was verschenen.

‘Mam? De inkt van de printer is op en ik moet mijn werkstuk... O, jij bent het.’

Tessa, mijn zus, stond boven aan de trap. Ze sloeg haar armen over elkaar.

‘Heb je alweer gevochten? Mam zal woedend op je worden.’

Ik keek omlaag naar mijn schooluniform. Mijn overhemd hing uit mijn broek en er zat een scheur waar het aan het tuinhek van mevrouw Banks was blijven haken. Mijn schoenen zagen bruin van de modder in plaats van zwart zoals het hoorde, en mijn stropdas had ik om mijn linkerpols gewikkeld. Ik had er een bloedhekel aan om een stropdas te moeten dragen. Kortom, ik zag er niet anders uit dan anders.

‘Je weet toch dat je dan voor straf de deur niet meer uit mag, hè?’ zei Tessa, die stampend de trap af kwam en zich langs me heen wrong.

‘Ik heb niet gevochten,’ zei ik en ik liep met haar mee naar de keuken. ‘Als je het weten wilt: ik ben druk bezig geweest mevrouw Banks eens een lesje te leren.’

Tessa negeerde me en begon in de keukenladen te rommelen.

Onze ouders waren allebei de deur uit, zodat het voor de verandering eens rustig was in huis. Ik trok de koelkast open en zuchtte toen ik al die gele plakkers

zag. Op vrijwel alles wat eetbaar of drinkbaar was zat een plakkertje met een naam erop. Op sommige stond *Amanda* en op andere *Eddie*. Op een fles witte wijn zat een plakker met de tekst: *Van Amanda. HAAL HET NIET IN JE HOOFD ERAAN TE KOMEN.*

Mijn vader en moeder deelden helemaal niets meer met elkaar. Ik pakte een fles cola waar geen plakkertje op zat, omdat hij voor Tessa en mij bestemd was.

‘Waarom nemen ze niet gewoon twee koelkasten? Dat lijkt me toch echt beter dan al die stomme plakker-tjes,’ zei ik toen ik de koelkastdeur weer dichtsmeeft.

‘Max, heb jij enig idee waar de cartridges voor de printer zijn? Ik heb er echt dringend een nodig,’ zei Tessa terwijl ze weer een andere la opentrok.

Ik nam een grote slok cola. ‘O, ja. Toevallig weet ik dat,’ zei ik.

Ze draaide zich om. ‘Fantastisch! Waar dan?’

Ik nam nog een slok, stak mijn hand op en toen: ‘BWUH!’ Ik liet een keiharde boer. Tessa snoof minachtend.

‘Je bent een walgelijk mens, weet je dat, Max Beckett?’

Lachend pakte ik een zak chips uit de kast. Het plakkertje, waar *Eddie* op stond, haalde ik eraf en deed ik in de vuilnisbak. Mijn vader zou het niet erg vinden als ik zijn chips opat. Hij werd alleen razend wanneer mijn

moeder dat deed. Ik propte een handvol chips in mijn mond, terwijl Tessa in een andere kast aan het zoeken was.

‘Heb jij er niet een op je kamer?’ vroeg ze. ‘Toe, Maxwell. Ik wil mijn werkstuk over het Perzische Rijk printen.’

Ik wist niets eens wat dat was, maar ik durfde te wedden dat het iets was wat ze ‘voor de lol’ had gedaan en dat het geen huiswerk was. Zoals ik eerder al zei: mijn zus is een nerd.

Ik deed alsof ik nadacht over waar de cartridges konden zijn. Ik hield mijn hoofd schuin en tikte met mijn vinger tegen mijn kin.

‘Even denken... ik geloof dat ze... eh... Nee. Geen idee, sorry,’ zei ik en ik liet haar mijn open mond met half vermalen chips zien.

Tessa kreunde en draaide zich om.

‘Jakkas, je bent echt walgelijk,’ zei ze. ‘Ik snap niet waarom je geboren bent!’

Ik grinnikte, toen verfrommelde ik de chipszak en gooide hem in de vuilnisbak.

Max komt altijd in de problemen.

Hij is een lastpak voor zijn leraren en zus, maar hij heeft ook een zachte kant: hij heeft het leven van zijn hond, Monster, gered en hij gaat dagelijks bij zijn bejaarde buurman langs.

Wanneer Max op een dag rondsnuffelt tussen geheimzinnige voorwerpen in een vitrinekast, verdwijnt hij ineens uit zijn leven: het is alsof hij nooit heeft bestaan. In het begin vindt hij het fijn dat hij vrij is en dat niemand hem meer kent, maar dan krijgt hij heimwee naar zijn familie en vrienden. En als hij nooit was geboren, had hij ook zijn hond niet kunnen redden. Zou het wel goed gaan met Monster?

Max besluit terug te gaan naar zijn vroegere leven, maar zo eenvoudig is dat niet...

Een verhaal over familie,
vriendschap en het vinden
van je plek in de wereld.

Illustraties: MIKE LOWERY

9 789463 850001

www.billybones.nl

**BILLY
BONES**

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

VRIENDSCHAP
FAMILIE
HARTVERWARMEND

